

[Undervisningsministeren.]

Kredse, som nu vil gaa over til Flertalsordningen. Hvis man fra første Stund havde erkendt, at den principielle Skillelinie paa dette Omraade ikke ligger mellem de kommunale tysksprogede Skoler og Privatskolen, men ligger deri, om vi ogsaa igennem Privatskolen tilbyder dem en saadan aandelig, national og kulturel Frihed, som de med nogen Ret har kunnet forlange — hvis man havde erkendt det fra første Stund, tror jeg ikke, denne Sag var kommet til at ligge saa ejendommelig haardt, som den er kommet til.

Hovedargumentet i Dag fra Mindretalletenes Side har været Hensynet til Sydslesvig, og dette kan vi sikkert drøfte meget længe. Jeg vil derom kun sige ganske kort, at efter min Opfattelse ligger det saaledes, at kan et dansk Mindretal i Sydslesvig faa saadanne Kaar, som Flertalsordningen her tilbyder det tyske Mindretal i Nordlesvig, med fuld Frihed paa de Omraader, jeg har nævnt, til at leve et frit folkeligt Liv, da synes jeg, at vi fra dansk Side kan være tilfredse.

Jeg skal for øvrigt kun gøre et Par Bemærkninger til nogle af de ærede Ordførere. Jeg vil gerne sige til det ærede Medlem Hr. Christmas Møller, at det forekom mig, at det ærede Medlem var meget højt oppe, naar han pegede paa Stemninger og Stemningspolitik, der kunde føre os i Ulykke. Saadanne Stemninger eller saadan Stemningspolitik har vi kendt, det er rigtigt, men denne Sag ligger absolut ikke oppe i dette Plan, derfor synes jeg, det er forkert at tale derom i denne Forbindelse. Og naar det ærede Medlem siger, at Ordningen af 1920 har ingen skadelige Virkninger haft, den har virket godt, er jeg enig med det ærede Medlem. Jeg har været begejstret for denne Ordning, men det kan ikke nægtes, at der netop ud fra den Ordning rejstes stærke Krav fra det tyske Mindretal, som det næppe havde kunnet rejse, hvis der ikke havde været en Kommuneskoleordning, Krav om Overbygning, om Mellemskoleklasser, om Realklasser, om Studenterklasser, om Amtsskolekonsulenter o. s. v., og alt fik de indført — jeg tør maaske ikke sige paa Grundlag af Ordningen af 1920, men i hvert Fald ud fra den Ordning.

Naar det ærede Medlem Hr. Nørlund synes, at Sikkerhed for Loyalitet skal være Betingelse for en frisindet Skoleordning over for Mindretallet, tror jeg ikke, saadan noget hører hjemme i Realiteternes Verden. En saadan Sikkerhed kan ikke faas, og kræves den, kan vi hverken give dem der-

nede en Flertals- eller en Mindretalsordning. I det hele taget er jeg noget betænkelig ved den, om jeg saa maa sige, straffemæssige Tankegang, der synes at ligge bag ved det ærede Medlems Argumentation: de har opført sig slet, det skal de have at mærke nu, derfor kan de ikke faa en Ordning som den af 1920 tilbage; det vil sige, at derfor skal vi forlade de Frihedsprincipper, vi hidtil har bygget paa. Det er ikke ud fra den Tankegang, at jeg har stillet dette Forslag, men ud fra en helt anden Tankegang: at det er bedst for os at bevare Frihedsprincipperne, og jeg vil atter hævde, at dem har vi bevaret i dette Forslag.

Til det ærede Medlem Hr. Jørgen Jørgensen, hvis betydningsfulde Indsats i hele vort Skolevæsen jeg nærer dyb Agtelse for, vil jeg gerne sige, at jeg beklager, at han kan bruge et Udtryk som det, at vi ændrer vor Linie, en Linie, som har vist sig holdbar. Jeg hævder heroverfor, hvad jeg gentagne Gange har sagt, at vi ændrer ikke vor Frihedslinie, men vi vælger en Udformning af den, som er noget anderledes end den af 1920, idet vi forlader de tysksprogede kommunale Skoler, men giver dem fuld Frihed gennem Privatskoler, og det synes jeg ikke gør nogen Ændring af nogen Betydning.

Til sidst skal jeg gøre et Par Bemærkninger til det ærede Medlem Hr. Størmose, der igen var inde paa det økonomiske Forhold. Om dette er jeg i Dag kun i Stand til at sige, at den Sag, der allerede før Jul, kort efter at jeg var traadt til, blev rejst over for Kammeradvokaten og siden berøres af Loven om Konfiskation af tysk Ejendom, selvfølgelig gaar sin Gang; det er et juridisk Spørgsmaal, hvordan der i det enkelte Tilfælde skal gaas frem. Andet og mere kan jeg ikke sige om det i Øjeblikket. Jeg skal dog føje til, at jeg forstaar ikke rigtig, hvad det ærede Medlem egentlig mener med, at vi skulde vente med enhver Ordning af de sønderjyske Skolespørgsmaal, indtil hele denne Sag var afklaret. Hvis det er det, det ærede Medlem mener, er jeg uenig med ham. Jeg tror, jeg har sagt ved tidligere Lejlighed, at der kan rejse sig visse Vanskeligheder der, det skal jeg ikke benægte, men dem maa vi tage, naar de kommer, og der er ikke nogen som helst Grund til, at vi ikke skulde gennemføre en Ordning, vi anser for forsvarlig og rimelig, og som rimeligvis ogsaa kan holde.

Med disse Bemærkninger skal jeg anbefale, at man stemmer for Flertalsindstillingen.